

Entrevista a Xavier Muñoz, autor del llibre 'De dreta a esquerra'

"Sóc una expressió de l'antipujolisme"

En el número anterior d'EL TEMPS s'avançaven en exclusiva els continguts del llibre De dreta a esquerra, posat a la venda per Edicions 62, en què apareixien múltiples referències a Jordi Pujol. Aquesta setmana, Xavier Muñoz, l'autor, puntualitza alguns dels aspectes més polèmics.

Senyor Xavier Muñoz, quin era el seu objectiu amb la publicació de De dreta a esquerra?

—Era clar, escriure la història del CC i intentar ser el reflex d'aquells xicots, benestants i catòlics, que vam arribar a canviar molt la nostra manera de pensar, almenys uns quants. Volia fer uns *flash* històrics per explicar com una gent com nosaltres havíem esdevingut *rojillos*.

—¿Una altra història del CC per poder parlar de Jordi Pujol?

—La història sistematitzada i ben explicada del CC no s'havia fet. I no hi ha cap intenció per part meua d'aprofitarme de la figura de Pujol, simplement era obligat, com ho era parlar de Raimon Galí o d'Antoni Pérez, clar que aquests no són presidents de la Generalitat. És una diferència important.

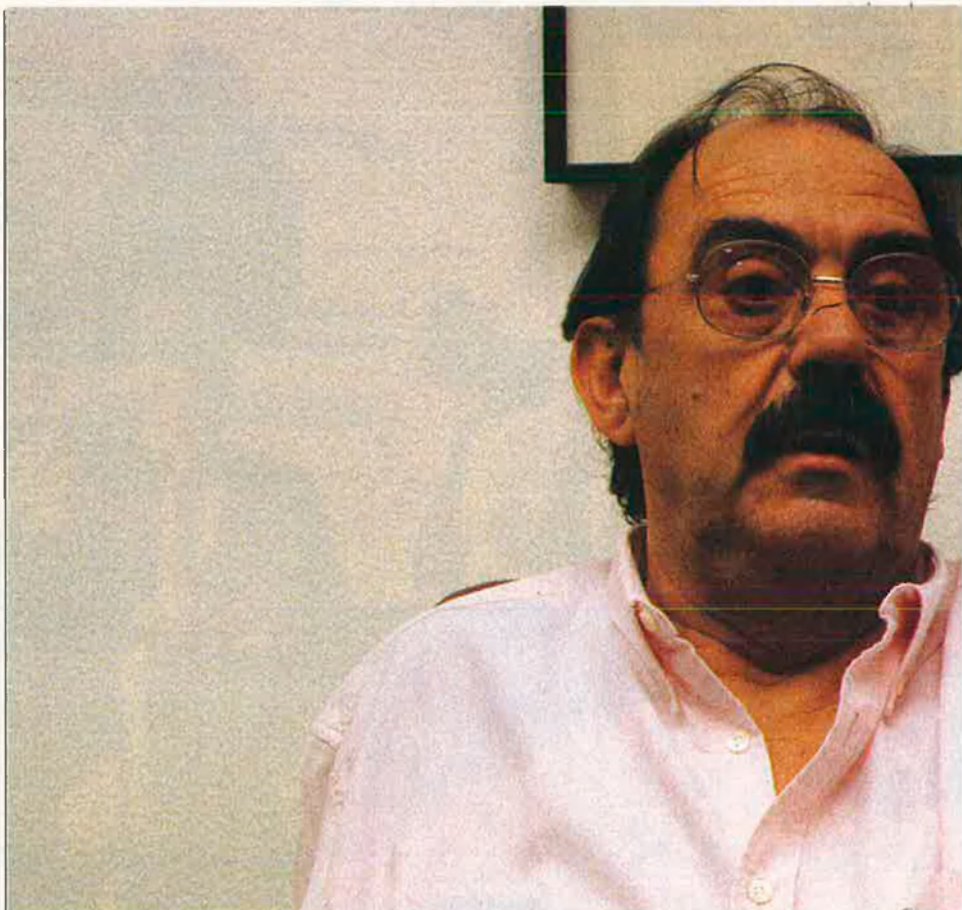
Vaig patir força en redactar el retrat de Pujol, vaig potinejar el text, traure i posar, ...era un tros que em condicionava.

—¿A Pujol li agradarà el retrat que vostè fa d'ell?

—Suposo que no. De fet, a ningú no ens agrada un retrat. Ens trobem molt millor nosaltres que no ens troben els altres. Som molt més benèvols amb nosaltres mateixos. Però la història no passa perquè li agradi o li deixi d'agradar. La història és bàsicament el que jo explico, i hauria d'estar content que la història hagi quedat finalment escrita per un protagonista.

—Actualment, vostè ja no deu ser amic de Jordi Pujol...

—No. Amic d'ell, no. Anteriorment jo havia fet un altre llibre en què parlava de Banca Catalana. Quan estava lliurant el llibre a impremta va esclatar el cas Banca Catalana, però a causa de la meua connexió amb banquers jo ja estava assabentat que la cosa era molt greu. Vaig haver d'arranjar-ho una mica i on deia "això esclatarà" canviar-ho per

"Banca Catalana va ser un cas de mala gestió".

"això ja ha esclatat".

Tinc entès que a Pujol el llibre el va fer enfadar molt, moltíssim. No ho he llegit, però m'han dit que en algun lloc va parlar de mi com un traïdor.

Jo també em vaig enfadar molt. Banca Catalana va ser un cas de mala gestió, del qual ni es volia ni es deixava parlar enlloc. L'única vegada que se'n va parlar va ser el president de la Generalitat des del balcó, per dir que els senyors de Madrid ens estaven fotent. No ho trobo honest, perquè aleshores tots els empresaris de Catalunya podríem llogar el balcó

de la Generalitat per explicar que els nostres fracassos econòmics depenen dels senyors de Madrid, ...o, ara, del Japó.

—¿Si amic no, enemic...?

—Aquesta imatge que tinc de ressentit, d'atacar-lo, no és certa. Temperamentalment no sóc així. A part, els meus atacs han estat sempre polítics.

D'altra banda, la força personal que té Pujol, que el porta a la desqualificació de tot catalanisme que no sigui el que ell exigeix, a mi també em va fer molt de mal. Naturalment, mal, políticament.

—En el llibre *els aspectes polítics es barregen amb els humans i es combinen en forma de desqualificació. Aquest és un joc molt perillós.*

—Potser és la primera vegada que personalment em fico una mica amb Pujol, però també em fico amb mi. Dic coses de mi mateix que tampoc no m'agraden prou. La història no és només ideologia, també són trets humans, neures personals i tantes coses més...

—Des del principi vostè explica que Pujol ja anava encaminat a fer carrera política...

sar que calia fer alguna cosa.

—¿Ara no cal fer res?

—Sí. Cal fer molt, però la pluralitat i la complexitat de la societat fan que ningú no se n'hagi de sentir tan directament responsable. Abans, no era tan perillós, però ara sí, perquè ara es té el poder. El que fa por és el testarrut amb poder. Pujol exerceix un cert poder, i sense voler dir que aquest document nacionalitzador l'hagi escrit ell de nit i d'amagat, és evident que aquest document l'ha escrit gent molt propera a ell, amb qui deu estar molt d'acord. Això sí que a mi em fa

altres no vibren amb la mateixa intensitat, aquest desfici de consciència, d'alguna manera pot representar una certa desconfiança cap al poble.

Encara que sigui president de la Generalitat, certes coses no les hauria de tractar des d'aquesta responsabilitat subjectiva sinó amb un consens nacional. Primer hi ha un poble que té i ha demostrat una sensibilitat a través de segles, i aquest poble té altres catalanistes que no són ell i que hi han de comptar.

—Aquest poble li ha donat en més d'una ocasió la majoria absoluta...

—Sí, però encara que sigui absoluta, la minoria és molt important.

—Pujol milita en l'antisocialisme. ¿Quin abast té aquesta afirmació?

—En el CC la sensibilitat sempre havia estat nacional i d'esquerra. Ell ho sabia i ho tractava amb una absoluta i total naturalitat, però amb la democràcia ell va assentar-se en una àrea molt determinada de la política i llavors, la resta dels companys, catalanistes de tota la vida, vam ser adversaris. Llavors ell es va fer antisocialista. Nosaltres ja érem socialistes abans, però ell no ho notava, fins que ens vam posar sigles i cadascú va ser cadascú. En aquesta mesura ell tenia l'obligació de ser antisocialista.

—A vostè, senyor Muñoz, ¿li hauria agradat ser el President de la Generalitat?

—Miri, hi ha molta gent que m'ho diu...

—Precisament li he fet la pregunta perquè m'havien apuntat la possibilitat.

—Doncs li asseguro que no m'hauria agradat. No m'hauria agradat ni ser polític.

—¿Ni sense agradar-li ho ha intentat?

—No. Ni he estat militant de cap partit. Només del CC.

—¿Cap partit no li ha fet el pes?

—No. A més, hauria de tancar la fàbrica. Ja la tancaré si toca, però per canviar-la per anar a un partit polític no he trobat el moment.

—¿Sap si hi ha un fenomen real en aquest país que es diu antipujolisme?

—Sí que hi és. És més, políticament jo en sóc una expressió.

—¿No li fa por que el seu llibre hagi quedat com una història de bons i dolents?

—Em sabria greu.

"De vegades tothom es posa nerviós, fins i tot Pujol".

JORDI MOREIRA

—Sí, amb una gran vocació. És un polític nat, a més, sense gaires canvis en la manera de pensar. Fins a l'extrem, per exemple, d'aquest recent document nacionalitzador, que per a mi és un rebrot del CC, de les coses que podem dir i pensar molt allunyats de la realitat. És un rebrot de sentir-se molt responsable del país, però en aquells moments tots teníem més dret a sentir-nos responsables del país, perquè no hi havia informació, ni comunicació, ni pluralitat, ni res. Només hi havia una mà dura i forta, i els que no hi creïem teníem dret a pen-

angúnia.

—El càrrec de president de la Generalitat alguna responsabilitat deu exigir...

—Tota, però sempre que es vagi molt amb compte. Suposo que hi va, no dubto gens de l'esperit democràtic de Pujol que, sens dubte, és un demòcrata, i un exemplar de dreta, ...de dreta dialogant, però de vegades tothom es posa nerviós. Ell s'hi ha posat i, ara, es tira enrere, i fa veure que no sap de què va ni d'on ve el document. Aquesta actitud de sentir-se sempre tan responsable, de sentir que els

Josep Maria Pasqual